

ליפשיץ, אהוד ("אודי")

בן אהרן וגניה. נולד ביום א' בטבת תש"ה (24.12.1944) בכפר-סבא. אחרי שסיים את לימודיו בבית-הספר היסודי על-שם ברנר בכפר-סבא למד בבית החינוך התיכון על-שם כצנלסון שם עד שסיים את לימודיו בו. היה חובב ספורט והשתייך ל"הפועל". השתייך לתנועת-נוער והצטרף לשירות הנח"ל המוצנח. כששירותו נסתיים החל ללמוד סטטיסטיקה וכלכלה באוניברסיטה העברית בירושלים. לאחר שנה ראשונה

באוניברסיטה העברית בירושלים למד בשניה — באוניברסיטה בתל-אביב, אך את הספורט לא הזניח. היתה בו חדות-חיים שמצאה לה ביטוי בעיקר באהבתו לריקודים. כן היה בעל נפש-רגישה ואהב מוסיקה ושירה. תום-נעורים, צניעות ופשטות ציינו את אישיותו. הוא שפע כוח ומרץ וכולו קורן בבת-שחוק. היה פעיל בחיים החברתיים בכפר-סבא ויחד עם חבריו פעל להקמת מועדון לסטודנטים לבני כפר-סבא והסביבה. הוא יזם פעולות-תרבות שונות ורצה שהוא וחבריו ישתתפו בערב הזכרון לחללי צה"ל אשר התקיים בכפר-סבא בשנת תשכ"ז, אך כשלא הספיק להגיע למקום-העצרת אמר: "אין דבר, בשנה הבאה אהיה שם!" ולא ידע מה ניבא. לאחר ימים מספר נקרא לדגל ובגלוייתו הראשונה ששלח מירושלים הביתה (בתאריך 5 ביוני) כתב: "המלחמה היא דבר איום. יישפך דם רב. אבל אין ברירה". ולמחרת, ביום השני לקרבות, הוא כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), בקרב שהתחולל במערך המבוצר של שייך ג'ראח בירושלים פגע בו צרור-האויב בשעה שהיה נתון בטיהור בית אשר ממנו נורו יריות — וכך מצא את מותו. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. לזכרם של שבעה סטודנטים של האוניברסיטה בתל-אביב — ואהוד ביניהם — ולזכר אחד מעובדיה הוקמה קרן מילגות מטעם נשיא האוניברסיטה ומפירותיה הוענקה מילגה על שם כל אחד מנופלי מלחמת ששת הימים. בספר "מאירות גברו" של מפקדת הצנחנים הוקדש עמוד לתולדותיו ולתיאור קרבו האחרון.